

Promiň, nestíhám (Krnov, 18.6.2023)

I.čtení: evangelium podle Lukáše 14,16-24

II.čtení: evangelium podle Matouše 11,28-30

„Nemám čas.“ „Promiň, nestíhám.“ „Nezlob se, mám moc práce.“ To jsou hesla mnoha dnešních lidí, možná i některých z nás. Stěžujeme si, jak je naše doba uhoněná, jak je společnost nastavená bojově a závodnicky, takže kdybychom jen trochu zpomalili, vypadneme ze závodního pole a už ho nedostihneme. Tvrdíme, že pokusit se změnit životní styl by bylo, jako vyskočit z rozjetého vlaku.

Někdy nám je líto, že uspěchanost doby nám zasahuje i do našeho duchovního života: nemáme čas zastavit se ráno k modlitbičce, večer jsme tak utahaní, že ani nemáme sílu poděkovat, nedělní dopoledne, pokud bychom ho strávili v kostele, nám někde bude chybět – nedoděláme, co potřebujeme, popřípadě nedospíme, co nám chybí po sobotní dlouhé noci. Nemluví už ani o možnosti věnovat jedno odpoledne v týdnu biblické hodině nebo modlitebnímu večeru. Říkáme, že nás to mrzí, ale že s tím prostě nejde hnout.

Nemáme čas, jsme přetažení, nestíháme.

Tak jako hosté onoho Pána z podobenství. Všichni vědí dopředu, že jsou zváni na velkou party, na velkou oslavu. Dá se očekávat, že tomu večírku nebude nic chybět, jídlo, pití, muzika – neboť jsou pozváni všichni prominenti z města, bude se tu hemžit celebritami a novináři z bulvárních plátků; není pochyb, že hostitel se bude chtít vytáhnout.

Všechno bylo připraveno, říká nám Písmo. Už jen poslední připomenutí hostům, poslední telefonát, poslední esemeska: „Můžete se oblíkat, všechno je nachystáno, gril je nažhavený a soudek naražený. Nic nebrání začít zábavu.“

Hostitel se zřejmě domníval, že všichni se jen tetelí, že se všichni těší jako on, že si všichni dnešní den označili v diářích červeným vykřičníkem, aby počítali s hostinou a nenaplánovali si náhodou něco jiného.

Jenže – ouha! Všichni pozvaní se začnou do telefonu omlouvat, esemesky se začínají vracet s lakonickými odpověďmi typu: „PROMIN, NEMAM DNES CAS“ a „SORRY, MAM JESTE NEJAKOU PRACI“ a taky „ZAPOMNEL JSEM NA TO, DOMLUVIL JSEM SI UZ NECO JINEHO...“

Milí hosté si ani neuvědomují, co vlastně svou snad dobře míněnou omluvou vyjadřují! V pozadí takovýchto výpovědí se totiž dá číst: „Nemám o tebe zájem, nestojím o tvou nabídku, o tvé pozvání, nejsi mou prioritou...“

A vůbec tady nejde o jeden večer, ale o vztah k našemu hostiteli. „Promiň, ale jsi mi ukradený...“ Takhle by to žádný diplomat neřekl, ale obsah výpovědi mluví docela jasně.

Není divu, že se hostitel rozzlobí. Žádný hostitel nemá rád, když mu pozvaný na poslední chvíli odřekne. A žádného člověka nepotěší, když zjistí, že svým „přátelům“ nestojí ani za návštěvu...

Hostitel z podobenství to vyřeší elegantně: zavrhne hosty, kteří nemají zájem, nebude se jim podbízet ani vnucovat, nepřesune hostinu na jiný den, nemávne rukou. A pozve ty, kdo zájem mají, kdo o něj stojí.

Nijak ho netrápí skutečnost, že tito lidé možná v podobně vznešené společnosti nikdy neseseděli, nestará se o to, jestli jsou hostiny hodni, jestli si večírek zaslouží. Jejich kvalifikací je prostě chuť se zúčastnit. Nemají důležitějších priorit, a to je hlavní.

Sestry a bratří, to podobenství obsahuje dvě důležité věci – neuvěřitelně skvělou zprávu, ale taky důležité varování: jsme pozváni na hostinu Boží (protože samozřejmě ten příběh je ilustrací Božího vztahu k nám, Boží lásky a Božího pozvání), hostinu lásky a naděje, vysvobození z hříchu a vin. Máme možnost jít na nejskvělejší party v dějinách. Můžeme stolovat v přítomnosti Boží, sytit se láskou, najít smysl a naplnění života, zažít věčnost v radosti a pokoji. Pozvánku máme.

Jenže – to je to varování – co s pozvánkou uděláme? Využijeme ji nebo ji zahodíme do popelnice?

Jaké jsou naše priority? Co pro nás bude přednější?

A pokud nemáme čas, pokud se nám zdá, že nám společnost a tlak doby nedovolí se zúčastnit, pokud máme pocit, že bychom přišli o něco mnohem zajímavějšího nebo důležitějšího, zamysleme se nad tím, čeho se zříkáme...

Ježíš zve své následovníky k odpočínutí. Tváří v tvář té honičce a stresům, vprostřed všech zmatků, závodění a konkurence Ježíš nabízí zastavení, ztišení, oddech.

Dovolím si podělit se s vámi o vzpomínku z dob, kdy jsem studoval v Praze: bydleli jsme v Jirchářích, což je ve skoro nejrušnější části města a do školy jsme chodili do ještě divočejších končin, na Jungmannku, kousíček od Václaváku. Ani chvíli tam nebyl klid, kolikrát i uprostřed noci se člověk prodíral davy lidí, proudícími sem a tam. Člověku z toho občas bylo úzko a hledal nějaké místo, kam utéct. Jednou jsem procházel právě jedním z nejrušnějších míst – Jungmannovým náměstím – a všimnul jsem si otevřených dveří do jakéhosi nádvoří. Vešel jsem dovnitř a octnul jsem se v úplně jiném světě. Rámus z ulice jako kouzlem utlumený a za nádvořím vstup do krásného, chladného a hlavně tichého kostela Panny Marie Sněžné. Teprve později jsem zjistil, že tam je dokonce františkánský klášter, a teprve později hned vedle otevřeli podobně příjemnou oázu – Františkánskou zahradu. Ale na každý pád to v tu chvíli to pro mě byl nádherný objev, hned jsem si sednul do lavice, chvíli se modlil a na chvíli jen tak vypnul. Bylo to úžasné občerstvení a zastavení. V tu chvíli jsem si uvědomil, jak moc člověk takové upokojení potřebuje.

K něčemu takovému jsme zváni. Boží hostina není nějaká uřvaná párty, ale místo naplnění, pokoje a uklidnění, odlehčení od zátěže, osvobození od vin vlastních i cizích. Místo, kde můžeme setřást stres a uvolnit se.

Jenže, my nemáme na odpočínutí čas... Máme jiné, důležité věci... a potřebu zastavení, ztišení, zamyšlení si často uvědomíme, až když je pozdě. Až když nás ten kolotoč vyvrhne ztrhané a unavené, zraněné, zklamané, zmrzačené.

Pak si teprve začneme vážit Božího pozvání...

Jen aby už nebylo pozdě!

Pán Ježíš Kristus nás zve k odpočínutí, k pokoji, naději, radosti; ne ke stresu, utahanosti, honičce. Zvažme tedy své priority a promysleme si dobře, co stojí za to, abychom tomu věnovali svou věčnost.

Pane Ježíši Kriste,

Děkujeme Ti za pozvání k hostině, k radosti, pokoji a naději. Děkujeme Ti i za nabídku odpočínutí a zklidnění.

Dej, Pane, ať my i ostatní lidé kolem nás, chápeme význam této Tvé nabídky a ať ji všichni přijmeme a využijeme.

AMEN!